

Arrest

nr. 148 323 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 3 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die *loco* advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 november 1996 diende verzoekster bij de Belgische ambassade te Rabat in Marokko een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C) om familie in België te komen bezoeken. Dit visum werd haar geweigerd.

Op 28 oktober 2002 werd aan verzoekster een visum kort verblijf (type C) toegekend.

Op 25 november 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 14 december 2010 nam de gemachtigde de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 3 februari 2012 heeft de gemachtigde de beslissing van 14 december 2010 ingetrokken.

Op 3 februari 2012 nam de gemachtigde eveneens een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2009 werd ingediend door: A.,M. (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene beweert Nederlandse taalcursussen gevolgd te hebben, volledig geïntegreerd te zijn en legt verschillende getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene heeft echter geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens de periode dat zij in België verbleef zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat haar cliënt wenst om gehoord te worden teneinde haar argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Ten slotte, haalt betrokkene aan dat zij bij haar zus woont, echter zij verklaart niet waarom dit feit op zich een reden tot regularisatie vormt. Bovendien toont betrokkene de verwantschapsbanden niet aan. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Ze stelt dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Ze gaat in op de motivering dat de bestreden beslissing in essentie stelt dat verzoekster haar illegaal verblijf aan zichzelf te danken heeft, en dat “hij” daaruit geen rechten kan putten. Volgens verzoekster wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het feit dat verzoekster geen poging heeft gedaan om “zijn” verblijf te regulariseren cruciaal is om te besluiten dat “hij” geen regularisatie kan krijgen, en dit zonder meer. Volgens verzoekster kan men nochtans niet naast het feit kijken dat zij al sinds 2004 in het Rijk verblijft. Ze kan niet volgen dat ze geen poging heeft

gedaan om haar verblijf te regulariseren, nu net haar aanvraag van 25 november 2009 die poging is om haar verblijf te regulariseren. Ze meent dan ook dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is wanneer men stelt dat verzoekster geen poging heeft gedaan om haar verblijf te regulariseren. Verzoekster heeft eveneens de indruk dat de gemachtigde het over een andere persoon heeft dan zichzelf, nu zij reeds sedert 2004 in het Rijk verblijft en er in het bijzonder wordt vermeld dat om deze redenen de integratie van “mijnheer” onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

De motivering van een bestuurshandeling moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (naar analogie RvS 30 juni 1993, nr. 43.560, De Bouck, RW 1994-95, noot I. Opdebeek). (Zie ook I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 2013, 151.)

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster.

Zoals blijkt, bevat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid waardoor bijgevolg de motiveringsplicht strenger kan worden opgevat.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 25 november 2009 met behulp van een “typeformulier regularisatie” een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. In deze verblijfsaanvraag heeft zij zich beroepen op haar langdurig verblijf en haar duurzame lokale verankering in België. Verzoekster drukte in haar aanvraag haar wens uit zich zo snel mogelijk verder te integreren in de Belgische samenleving, waar zij een nieuwe thuis heeft gevonden. Met betrekking tot haar langdurig verblijf legde verzoekster stukken over waaruit dient te blijken dat zij in 2004 een intakegesprek had bij Open School en daar in 2005 lessen volgde, en in 2005 en 2007 verschillende keren op consultatie kwam bij dokter A.A. te Borgerhout. Haar integratie en

lokale verankering wenste zij aan te tonen op basis van haar zeer langdurig verblijf, met getuigschriften van bijgewoonde Nederlandse lessen en aan de hand van het feit dat zij bij haar zus op hetzelfde adres woont. Dit langdurig verblijf werd op het ogenblik van de bestreden beslissing niet betwist, evenmin als de inspanningen om Nederlands te leren. De Raad merkt op dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de aangevoerde elementen van integratie "onmogelijk" een grond tot regularisatie voor "mijnheer" kunnen vormen, omdat verzoekster zich jarenlang bewust in illegaal verblijf heeft genesteld en omdat het feit dat zij vandaag geïntegreerd is louter het gevolg is van "zijn" eigen houding. De gemachtigde wijst er in de bestreden beslissing in dat opzicht op dat verzoekster geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om "zijn" verblijf te wettigen.

De Raad stelt vast dat de bewering van de gemachtigde dat de integratie van "mijnheer" onmogelijk tot regularisatie kan leiden, omdat zij voortvloeit uit verzoeksters bewuste houding om zich te nestelen in illegaal verblijf en omdat zij geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens de periode dat zij in België verbleef haar verblijf te wettigen, een determinerend motief vormt dat de bestreden beslissing schraagt. Dit wordt door verweerder ook niet betwist.

Vooreerst acht de Raad het niet volkomen uit de lucht gegrepen dat verzoekster de indruk krijgt dat het om een ander persoon zou kunnen gaan dan haarzelf. Er wordt in de bestreden beslissing immers evenveel naar een mannelijke als een vrouwelijke betrokkene verwezen. Dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als een materiële mislag. De bestreden beslissing getuigt bezwaarlijk van een precieze motivering.

Vervolgens kan de Raad *in casu* verzoekster eveneens volgen waar zij wijst op de tegenstrijdigheid tussen het feit dat de gemachtigde verzoekster verwijt geen enkele verblijfsaanvraag ingediend te hebben om "zijn" verblijf te wettigen, terwijl de aanvraag van 25 november 2009, die het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing, nu net de poging is haar verblijf te regulariseren.

De gemachtigde lijkt te doelen op het feit dat aan de aanvraag van 25 november 2009 nog een bijkomende aanvraag had moeten voorafgaan. Dit is eveneens wat blijkt uit de interpretatie van verweerder in de nota. Echter, nergens kan in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de lokale verankering en integratie die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf mogelijkerwijs kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermog te doen (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Ten overvloede weze opgemerkt dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes. De gemachtigde motiveert *in casu* dan ook niet op afdoende wijze door enerzijds zeer verwarrend te verwijzen naar de rechtsonderhorige van de bestreden beslissing en anderzijds de elementen die wijzen op duurzame lokale verankering en haar verblijf sedert 2004 niet te aanvaarden als mogelijke elementen voor een regularisatie, hoewel ze niet worden betwist, louter omdat verzoekster in het verleden geen extra poging heeft ondernomen om haar verblijf te wettigen, terwijl nu net de aanvraag van 25 november 2009 die poging was.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, gelezen in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Het onderdeel van het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 3 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES